

Sygn. akt IX Ka 561/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

Sędziowie: SSO Bogusław Sędkowski

SSO Adam Zarzycki

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 roku

sprawy **W. P. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 289 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 6 lutego 2014 roku sygn. akt II K 689/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt I kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata i na zasadzie art. 73 §1 kk oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 561/14

UZASADNIENIE

W. P. (1) został oskarżony o to, że:

1. 3 sierpnia 2013 roku w P., gm.(...)po (...), woj. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 08 grudnia 2011 roku, sygn. akt IIK. 1075/11, za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy. Którą odbywał w okresie od 11 maja 2007 roku do 31 stycznia 2009 roku i od 05 stycznia 2011 roku do 31 maja 2012 roku i od 07

czerwca 2012 roku do 01 sierpnia 2012 roku, zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd marki A. (...)o nr rej. (...), o wartości 20.000 zł, na szkodę M. K.i A. K., tj. o przestępstwo z art. 289§ 1 kk w zw. z art. 64§ 1 kk.

2. 03 sierpnia 2013 roku na drodze relacji P.-C., gm. (...)i gm. (...), po w. (...), woj. (...), prowadził w ruchu drogowym samochód marki A. (...)o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – posiadał 0,94 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Końskich wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 roku w sprawie II K 689/13 oskarżonego W. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 289§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, za które na podstawie powołanych przepisów, po przyjęciu za podstawę wymiaru kary art. 289 § 1kk, wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Nadto Sąd oskarżonego W. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 1kk, za które na podstawie powołanego przepisu i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po przyjęciu, że stawka dzienna równoważna jest kwocie 20 (dwudziestu) złotych. Nadto Sąd na podstawie art.42§ 2kk i art.43§ 1kk orzekł wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, zaś na podstawie art.49§ 1 i 2kk orzekł od oskarżonego na rzecz Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 800 (osiemset) złotych tytułem świadczenia pieniężnego. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 63§ 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu w pkt 1 kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 03 sierpnia 2013 roku do 05 sierpnia 2013 roku. Ponadto na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 350, (trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, wnosząc o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności za czyn z pkt 1 . W uzasadnieniu wskazał, iż bardzo żałuje tego co się stało, podkreślił, iż w dniu zdarzenia był pod wpływem alkoholu i nie myślał racjonalnie. Ponadto zaznaczył, iż podjął pracę i chciałby mieć szanse na normalne życie. Na okoliczność powyższego złożył stosowną umowę.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się o tyle skuteczna, o ile doprowadziła do zmiany przedmiotowego wyroku w taki sposób jaki wynika z części dyspozytywnej orzeczenia sądu odwoławczego.

Zasadna była zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze za czyn z pkt I aktu oskarżenia stanowiący przestępstwo z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania. Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, iż w realiach przedmiotowej sprawy wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji kara 6 miesięcy pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości wobec jej bezwzględного charakteru. O ile zgodzić się należy z samą rozpiętością wymierzonej kary pozbawienia wolności, o tyle nie można zgodzić się z decyzją o braku podstaw do warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Jak wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia, decydującą okolicznością uwzględnioną przez Sąd I Instancji przy rozstrzyganiu o wymiarze kary była uprzednia, wielokrotna karalność oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji nadał jednak tej okoliczności zbyt dużą wagę. Nie kwestionując, tego iż jest to okoliczność, która musi zostać uwzględniona przy kształtowaniu represji karnej, to jednak nie zawsze powinna być ona traktowana jako decydująca o braku podstaw do warunkowego zawieszenia kary . Nie może przesłaniać innych kryteriów jej wymiaru kary w tym zasady, wedle której kara przede wszystkim powinna być adekwatna do wagi czynu. Uprzednia karalność oskarżonego w tym recydywa nie wyklucza możliwości warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz pozytywnej prognozy i skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego w przepisie art. 69 § 1 kk. Czyn oskarżonego nie spowodował żadnych wymiernych szkód dla pokrzywdzonego. Oskarżony w całości przyznał się do jego popełnienia i złożył wyjaśnienia zgodne z jego zeznaniami. Wyraził skruchę i przeprosił pokrzywdzonego, który nie rości do niego z tego powodu pretensji i jest znajomym oskarżonego.

A zatem nie negując faktu, iż zachowanie W. P. było naganne, jako, że popełnił on kolejny czyn zabroniony działając w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., który to fakt bez wątpienia jest okolicznością obciążającą, to nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji, wedle którego jedynie kara izolacyjna powinna stanowić odpowiednią reakcję na przestępne zachowanie się oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na zabraniu samochodu znajomego bez jego zgody w celu jego krótkotrwałego użycia – udania się nim do sklepu po zakup alkoholu nie jest tego rodzaju, aby nawet przy uwzględnieniu uprzedniej karalności powodował konieczność wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny, zwłaszcza jeśli uwzględni się postawę oskarżonego szczerze przyznanie się do winy i wyrażoną skruchę.

Ubocznie należy stwierdzić, że w rozstrzygnięciach podjętych przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku można dopatrzeć się pewnej niekonsekwencji. Otóż za czyn z pkt I stanowiący przestępstwo z art. 289 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę izolacyjną 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z pkt II aktu oskarżenia kwalifikowany z art. 178 a § 1 k.k. orzekł jedynie karę grzywny, a więc najłagodniejszą z kar jakie zostały przewidziane za tego typu przestępstwo, mając na względzie przy wymierzeniu tychże kar tę samą okoliczność w postaci uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego. Jeżeli za czyn o większej wadze sąd skazał oskarżonego tylko na karę grzywny uznając, że będzie ona wystarczająca z punktu widzenia celów prewencji to nieracjonalnym wydaje się orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności za przestępstwo, którego społeczna szkodliwość była mniejsza. Nie należy zapominać o tym, iż w realiach przedmiotowej sprawy czynem de facto bardziej społecznie szkodliwym był czyn polegający na kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości.

Decydując o zmianie wyroku sąd uwzględnił to co wynika z dołączonych dokumentów, a mianowicie to, że oskarżony podjął pracę oraz że jest sumiennym i zaangażowanym pracownikiem. To również okoliczności, które należało uwzględnić przemawiające za zmianą zaskarżonego wyroku jako, że świadczą o zmianie na korzyść postawy życiowej oskarżonego.

Widząc potrzebę kontrolowania postępów oskarżonego w procesie resocjalizacji i jego zachowania na wolności należało oddać go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (w trybie art. 73 § 1 k.k.).

.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w sposób jak wyżej, zaś w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za II instancję Sąd oparł o przepisy art. 636 k.p.k. w zw. z art. w zw. z art. 2.1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 nr 49 poz. 223).

SSO A. Zarzycki SSO A. Ślusarczyk SSO B. Sędkowski